

Del tot recomanable. Lu Forn, a *Diari d'un progrè desconcertat*, d'Ara Llibres, es queda descansat humiliant la tropa *progrè* –sempre disciplinada darrere els generals– que domina, almenys al Principat, el discurs polític des de la rebotiga del sistema educatiu, la intel·lectualitat, les ONG i el gruix dels mitjans de comunicació des de fa almenys tres dècades.

Tot plegat, a base d'un sistema compacte de mites, mitges veritats i contradiccions tan òbvies com no reconegudes que fa que només uns siguin els afortunats que viuen, mengen i manen, cínicament, a costa dels altres i –sempre– sense el menor dubte moral. Per això Lu Forn ha escrit alguna cosa més que un diàleg fictici entre la veu políticament correcta i la de la consciència dels qui viuen en/de l'esquerra oficial catalana. De fet, en el fons, *Diari d'un progrè desconcertat* és un assaig polític, ben documentat i de gran crueltat, que, almenys intel·lectualment, liquida per sempre més les quatre excuses que encara serveixen perquè uns pocs

Llegiu l'Iu

Salvador Cot

Periodista

milers de persones mantinguin uns privilegis que, en paral·lel, diuen combatre. Forn, dèiem, és cruel, però no pervers. Al capdavant, creu que dins de cada *progrè* oficial encara hi pot quedar una espurna crítica, un pòsit d'aquella antiga consciència social que els va dur al compromís en un temps llunyà. El fet pitjor és que, molt probablement, la realitat és prou més dura. El *progrè* que dibuixa Lu Forn és un personatge patètic, però que almenys fa esforços personals per creure's la propaganda oficial que li fan arribar. Ja és molt. No crec pas que

sigui el tipus de personalitat habitual entre els privilegiats que ocupen les cadires de la *progrè* dominant.

Sigui com sigui, el llibre és oportú i s'afegeix a les reflexions –sarcàstiques, sagnants– de més escriptors amb columna, com ara Quim Monzó o Empar Moliner. Probablement, aquesta *desconstrucció* del *progrè* barceloní només és possible després de set anys de tripartit, quan l'invent ha quedat despullat de totes les atribucions morals que s'havien atribuït al llarg del pujolisme. Segurament, el personatge que ha simbolitzat més bé les contradiccions –i el cinisme– d'aquests últims anys de govern d'esquerres ha estat Joan Saura, un conseller que ha fet de la seva cadira la principal raó de viure del partit en què milita.

En definitiva, l'esquerra catalana fa vint anys o trenta que no genera un conjunt d'idees viable, que vagi un centímetre més enllà d'acaparar i conservar el control de la màxima quantitat possible de diner públic. Un cas únic de fossilització per voluntat pròpia.

Esquerra a les fosques

Un 67% dels francesos no confia ni en l'esquerra ni en la dreta, i un 79% creu de que les coses empitjoraran. Aquests percentatges del Centre de Recerques Polítiques de París, escampen un gruix d'amargor sobre la fràgil capa d'optimisme emergida de les eleccions regionals del mes passat. L'èxit d'aquell 54% sumat pels socialistes i els seu aliats ja va quedar desdibuixat per una participació que amb prou feines si arribava al 46%. La participació a les regionals italianes –consecutives a les franceses– va portar símptomes encara més preocupants: un 63% d'acostament a les urnes, que deixa lluny aquelles participacions de més del 80%. Del triomf percentual de l'esquerra italiana no se'n pot dir *trionf*, havent perdut el Laci i el Piemont, amb els demagogs de la Liga Nord cada vegada més sobrats, i amb serioses sospites planant sobre el sistema electoral, com ara les denunciades per l'escriptor Roberto Saviano. Saviano va arribar a demanar la intervenció d'or-

Llibert Ferri

Periodista

ganismes com ara l'OSCE i l'ONU per garantir la transparència de la votació i de l'escrutini. Al Regne Unit les enquestes més benèvols donen un empat al 38% entre conservadors i laboristes. Michael Brown intentarà –si Blair no fa gaire el borinot al seu voltant– capitalitzar l'impuls socialdemòcrata-keynesià que en ple *crash*, la tardor del 2008, el va empènyer a nacionalitzar alguns bancs, i allunyar aquell horrible 17% dels laboristes a les eleccions europees.

La socialdemòcracia, fins ara l'única força capaç d'aplicar remeis estabilitzadors en temps de crisi, se sent incapaç de superar la pròpia inestabilitat, con-

substancial a l'erosió de la seva base social i electoral: erosió dels valors democràtics, lumpenització “espiritual” i contaminació “líquida” –que diria Zygmunt Bauman– de grans sectors de la classe treballadora i mitjana, a causa de la deriva social, econòmica i cultural dels darrers trenta anys. Deriva neoliberal a la qual l'esquerra es va adaptar dòcilment amb arguments com ara pragmatisme i eficiència. Mots que ara ressonen amb força a Alemanya i que desfermen tota mena d'inquietuds: els alemanys se senten eficients, i farts de suportar un sistema monetari europeu que viuen com una imposició necessària per a l'exculpació del seu passat nazi. Molts creuen que, mentre una bona part de la UE se n'anava de festa, Alemanya es quedava a casa. Miren cap a Grècia, o cap a Espanya, i s'horroritzen. La insinuada sortida d'Alemanya de l'euro seria la sacsejada més perillosa que hauria pogut sofrir la unitat d'Europa des que es va engegar, a la postguerra. I, en vista d'aquest repte, l'esquerra alemanya clàssica, l'SPD, només pot presentar expectatives de misèria, com l'últim 23%. Tot plegat, incertesa i penombra.